

† Lov og Evangelium

ISSN 2387-5275

NR. 8

OKTOBER 2018

54. ÅRGANG

Maleri av Pelegrí Clavé, 1838

«Men en samaritan som var på reise, kom også dit mannen lå. Og da han så ham, fikk han inderlig medynk med ham.» Luk 10:33

Oppbyggelig blad på evangelisk, luthersk grunn

BLADET LOV OG EVANGELIUM

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon.
Det er gratis og kommer med 10 nummer i året.
Frivillige gaver kan sendes kasserer i NLL.

Abonnement, oppsigelse og adresseendring:

Fredrik Heian, Dalenveien 732,

3160 Stokke. Tlf. 901 94 758

E-post: fredrik_heian@hotmail.com

Redaktør: Ingar Gangås, Følstadvegen 135,

7690 Mosvik. Tlf. 901 51 234

E-post: ingar.gangas@live.no

Redaksjonsråd: Per Bergene Holm,

Dag Rune Lid og Ragnar Opstad

Layout: Kristian Mehl Gangås

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL støtter den lutherske kirken i Moldova og luthersk litteraturarbeid i Bolivia og Peru.

Formann: Reidar Heian, Elvedalsveien 175,

3158 Andebu. Tlf. 414 95 526

E-post: reidarheian@outlook.com

Sekretær: Konrad Fjell, Laskengrenda 44,

3221 Sandefjord. Tlf. 915 10 064

E-post: konrad.fjell@gmail.com

Kasserer: Fossnesveien 13 B,

3160 Stokke. Tlf. 33 33 89 01

E-post: fossnes.kontor@gmail.com

Bankgiro: 3000 22 26193

Svensk postgiro: 178 84 80-0

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL.
Skolen har både halvårig og ettårig kurs.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt fremme arven fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr.: Fossnesveien 13 B, 3160 Stokke

Tlf. 33 33 89 00 – Fax 33 36 56 65

E-post: bibelskolen@nll.no

Bankgiro: 3000 22 26193

Rektor: Per Bergene Holm, Holmveien 20,

3282 Kvelde. Tlf. 995 09 060

E-post: pbholm@online.no

INTERNETT: www.nll.no

Det rette kristensinn

«Vær da fullkomne, likesom deres himmelske Far er fullkommen.» (Mat 5:48)

Ordet om den kristnes sinnelag møter en dobbelt fare.

Det ene er ikke å ta ordet alvorlig. Visstnok står det slik om den kristnes rette sinn som dette ordet sier; men det er jo umulig å være slik, tenker man. Det kan da ikke være ment bokstavelig! Vokt deg her! Tar vi ikke ordet bokstavelig, fusker vi med sannheten! Men da møter det oss en annen fare. De som ikke går på akkord, kommer i nød med seg selv og sier: Hvordan kan jeg da være en kristen? Jeg klarer jo ikke dette. Og så blir en gående der uten frelsesvisshet og lyst og kraft til å leve etter Guds vilje.

Du skal vokte deg for å blande sammen det du skal være overfor Gud for å eie samfunn med ham med det som du skal være overfor dine medmennesker. Du skal ikke blande sammen det som er betingelsen for å være i samfunn med Gud med det som er virkningen av å leve i dette samfunn!

Hva gjør et menneske til en kristen? Jesus og hans stedfortreder-gjerning.

– I mitt forhold til Gud, sier Martin Luther, er jeg som den som det verken fantes ett eller ti bud for, alle bud er oppfylt for meg av min stedfortreder.

Derimot når det er spørsmål om hva du skal være overfor dine medmennesker, da har du en sann beskrivelse i ordet om den kristnes sinn. Og dette sinn kommer i deg ved Den Hellige Ånd, så fremt du forblir i Jesu forsonings nåde.

Øivind Andersen i «Livets brød»

Hvem er min neste?

Asbjørn Fossli

I slutten av det tiende kapitlet i Lukas-evangeliet (v. 25-27) får vi høre om en lovkyndig som frister Jesus. Han kommer altså ikke til Jesus for å få hjelp. Det er tydelig at han mener om seg selv at han har det rett i sitt forhold til Gud. Han spør i vers 25: «Mester, hva skal jeg gjøre for å arve evig liv?» Og når Jesus viser til loven og spør ham hvordan han leser, svarer han rett: «Du skal elske Herren din Gud av hele ditt hjerte og av hele din sjel og av all din kraft og av all din forstand, og din neste som deg selv».

Hjerteforholdet

Hans problem er ikke i hodet, men i hjertet. Sant nok: Han har ikke noe problem med å elske Gud, som er god. Derimot ser det ut som om han har et annet ømt punkt, nemlig forholdet til sin neste. Derfor spør han i vers 29:

«Og hvem er min neste?» Det han spør om, er altså: Hvem er det jeg må elske som meg selv? Han mener nok at han oppfyller dette, iallfall til en viss grad. For det kan jo umulig være meningen at han må vise kjærlighet til *alle* mennesker. Hvor lett er det ikke også for oss å begrense Guds bud, slik at de i første rekke rammer de andre.

Paulus sier det meget treffende i Rom 10:3: «Da de ikke kjente Guds rettferdighet, men søkte å grunnlegge sin egen rettferdighet, gav de seg ikke inn under Guds rettferdighet». Slik er også vi av naturen. Vi søker å grunnlegge vår egen rettferdighet og rettferdiggjøre oss, slik som denne lovkyndige.

Den barmhjertige samaritan

Dette er årsaken til at lignelsen om den barmhjertige samaritan står i Bi-

Innhold, oktober 2018

Det rette kristensinn. Av Øivind Andersen	side 2
Hvem er min neste? Asbjørn Fossli	side 3
Syndenes forlatelse. Av Johann Arndt	side 6
Lovens egentlige budskap. Av Øivind Andersen	side 7
Evangeliet er hjerteslaget. Referat fra årsmøte	side 8
Den gode hyrde. Av Ingar Gangås	side 10
Møtekalender.	side 11
Syndefallet. Av Lars Fossdal	side 15
Stamfedrenes alder. Av Ingar Gangås	side 17
Fedrenes overleveringer. Av Ivar Kristianslund	side 18
Utløyst – og kalla på namn. Av Ragnar Opstad	side 19
Elevene ved Bibelskolen.	side 20

belen. Det står faktisk ikke at det er en lignelse om Guds rike, selv om det i høyeste grad også er det. Lignelsen er et svar på spørsmålet: Hvem er min neste?

Jesus forteller i denne lignelsen om en mann som er på reise fra Jerusalem til Jeriko. På veien blir han overfalt av røvere, og han ligger halvdød igjen. Så står det om tre mennesker som får se ham: En prest, en levitt og en samaritan. Både presten og levitten ser ham, men går forbi. Hvis en skulle tro at noen ville vise barmhjertighet mot ham, så måtte det vel være en av dem, de som var Guds tjenere.

Men så kommer det en samaritan, en av jødenes fiender. Det står at han fikk inderlig medynk med ham. Det skjedde noe i hjertet. Derfor hjalp han ham. Ikke for å oppfylle loven og vinne gunst hos Gud, men fordi hjertet hans var godt.

«For det er ikke noe godt tre som bærer dårlig frukt. Heller ikke bærer et dårlig tre god frukt. For hvert tre kjennes på sin egen frukt. En sanker jo ikke fiken av tistler, heller ikke plukker en druer fra tornebusker. Et godt menneske bærer fram det som godt er, av hjertets gode forråd. Og et ondt menneske bærer fram det onde av sitt onde forråd» (Luk 6:43-45).

Det Jesus egentlig sier til den lovkyndige og til oss, er at hvis du er god, hvis du har et hjerte som virkelig elsker Gud, da vil du også elske dine fiender og handle deretter. Det er også det siste han får høre: «Gå du bort og gjør likeså!»

Hvordan kan Jesus si det? Fordi han

er slik selv. Lignelsen om den barmhjertige samaritan viser oss hvordan evangeliet er.

Vår stilling

Jesus forteller om en mann som ligger halvdød og frastjålet alt. Ja, slik er det å være menneske. Vi er ribbet for alt. Det eneste vi har å vise fram for Gud, er synd og elendighet. Slik var det også for den fortapte sønn, som det står om i Luk 15. Han kom til seg selv og gikk hjem til sin far. Det står om hans far at han så ham langt borte og fikk inderlig medynk med ham (v. 20). Men saken er den at vi kan ikke av oss selv komme til Gud. For vi ligger døde langs veikanten. I tillegg er vi Guds fiender av sinnelag. Det er ikke slik at vi i oss selv innerst inne elsker Gud og ønsker å leve til hans ære. Innerst inne vil vi leve akkurat som vi selv vil. Paulus sier i Rom 7:9: «Da budet kom, våknet synden til live».

Hva er det som vekker synden til live? Det er Guds gode og hellige bud, de som er oss og våre medmennesker til gagn. Det er de bud som sier at jeg ikke skal ha lyst til den synden jeg elsker, samtidig som jeg skal elske de mennesker jeg ikke kan fordra. Da får du virkelig se hva som bor i deg. Da blir du ikke from av å bekjenne dine synder. Nei, da må du skamme deg.

Jesus har inderlig medynk

Så står det i Luk 10:33: «Men en samaritan som var på reise, kom også dit mannen lå. Og da han så ham, fikk han inderlig medynk med ham».

Hans Erik Nissen sier i andaktsboka «Ett er nødvendig» (8. september): «Når Jesus ser, er ingenting skjult. Han ser alt. Men det får ham ikke til å vende blikket bort. Tvert imot! Han har inderlig medynk med deg (...) Bak all jordisk nød ser Jesus en enda større nød, den som synden er årsak til. Den er grusom. Den skiller fra Gud. Den lukker himmelen og åpner helvete. (...) Men Jesus har inderlig medynk. Hans hjertes sterke kjærlighet tvang ham i døden. Han elsker lik den som har ofret livet».

Jesus ser vår sanne stilling. Han ser syndefordervet vårt som er uten ende. Det er ingenting hos oss han kan gjøre noe med. For vi er ikke bare halvdøde, vi er døde i synder og overtredelser.

Vi kan ikke søke Jesus. Men han søker oss – i den tilstanden vi er i: «Sannelig, sannelig sier jeg dere: Den time kommer, og den er nå, da de døde skal høre Guds Sønnns røst, og de som hører, skal leve» (Joh 5:25).

La Ordet få rom i hjertet!

Da er det om å gjøre å høre og ta det en hører til hjertet. Det ser ut som om den lovkyndige ikke tok Ordet til hjertet, og da ble det ham ikke til liv, men til forherdelse og undergang.

Slik gikk det ikke for Peter, enda han fornektet Jesus tre ganger. Det står i Mar 14:72: «Og straks gol hanen for annen gang. Da mintes Peter det ord som Jesus hadde sagt til ham: Før hanen galer to ganger, skal du fornekte meg tre ganger. Og han tok det til hjertet og gråt».

Han hørte Guds Sønnns røst i hjertet

og bøyde seg for det. Han forsvarte ikke og bortforklarte ikke sin synd. Hvordan er det med deg? Bøyer du deg slik at Jesus kan lege deg, eller står du ham imot i ditt hjerte? Jesus kom for å søke og frelse det som var fortapt. Ikke stå imot når Jesus banker på hjertedøra og kaller til oppgjør! Jesus kjenner tilstanden din. Allikevel vil han inn. Han har sonet alle dine synder – ja, hele ditt blodrøde syndeforderv.

Han elsket oss først

Dette er beskrevet slik i 1Joh 4:10: «I dette er kjærligheten, ikke at vi har elsket Gud, men at han har elsket oss og sendt sin Sønn til soning for våre synder». Derfor banker han på og vil inn. Han vil bytte synd med nåde og gi deg av sitt sinnelag. Du skal slippe å hate dine fiender, du skal slippe å kreve din rett. Du skal slippe å leve for synden, som bare er tomhet. Det har Jesus kjøpt deg fri fra.

Som en oppsummering kan vi lese Jesu ord i Mat 5:43-45+48: «Dere har hørt det er sagt: Du skal elske din neste og hate din fiende! Men jeg sier dere: Elsk deres fiender, velsign dem som forbanner dere, gjør vel imot dem som hater dere, og be for dem som forfølger dere, for at dere kan bli barn av deres far i himmelen. For han lar sin sol gå opp over onde og gode, og lar det regne over rettferdige og urettferdige (...) Vær da fullkomne, likesom deres himmelske Far er fullkommen».

Syndenes forlatelse

Av Johann Arndt

Det finnes ingen lykke på jord som det å eie syndenes forlatelse. Den gir en god samvittighet, bevarer sjelen fra falsk lære og villfarelse og er et vern mot angst og fortvilelse. Hva bryr vel djevelen og verden meg, når jeg bare står i nåde hos Gud og eier mine synders forlatelse!

Syndenes forlatelse får jeg ikke uten omvendelse. «Når den ugudelige vender om fra alle sine synder, som han har gjort, skal han ikke ihukommess» (Esek 18:21-22). Med syndserkjennelse og syndsbejennelse følger syndsforlatelse. «Jeg bekjente min synd for deg og skjulte ikke min skyld. Jeg sa: Jeg vil bekjenne mine misgjerninger for Herren. Og du tok bort min syndeskyld» (Sal 32:5).

Syndenes forlatelse søker jeg i bønn og med tårer (Sal 6:7). Og syndenes forlatelse søker jeg bare hos Kristus, som har båret og borttatt synden. «I ham har vi forløsningen, våre synders forlatelse» (Kol 1:14). Jeg tror Guds løfter og derfor også mine synders forlatelse. «Jeg, jeg er den som utsletter dine misgjerninger for min skyld, og dine synder kommer jeg ikke i hu» (Jes 43:25).

Kristi død og blod er nok til å utslette alle mine synder. De kan ha hvilket navn de vil, det kan være hemmelige eller åpenbare synder som jeg er meg bevisst, eller slike som jeg ikke kjenner i min samvittighet, synder som hører fortiden til, men også nåtiden og fremtiden. Ja, om et menneske enn hadde gjort alle verdens synder, så er dog

Kristi lidelse og død nok til å utslette all synd, så den tilgis og aldri mer blir tilregnet ham. Kristus Jesus har gitt seg selv til løsepenge for alle (1 Tim 2:6).

Troen griper tilgivelsen for alle synder. Hos legen, Kristus, søker vi legedom for det onde hjertet, for hele den fordervede menneskenatur med legeme og sjel, med tanker, ord og gjerninger, med hva det nå er og hva som skal komme. «Herren tilgir alle dine misgjerninger og leger alle dine sykdommer» (Sal 103:3). «Hvert hode er sykt og hvert hjerte er svakt. Fra fotsåle til hodet er det intet helt på det; bare sår, byller og piskeslag, som hverken er rensset eller ombundet eller oppmykt med olje» (Jes 1:5-6). Kristus toer oss rene fra all synd, så vi blir hvitere enn sne. Synden blir tatt bort og kastet i havets dyp.

Kristi blod renser fra all synd. Det er ikke slik at en synd tilgis i dag og blir tilregnet meg i morgen. Den som lever i en sann bot, i anger over synden og i tro på Kristus, har helt og fullt syndenes forlatelse, så sant Kristus har betalt for alle mine synder med sin død. Kristus har vunnet en evig forløsning, som ikke består i dag og opphører i morgen, men en evig, viss og fast (Heb 9:12). Guds evige pakt i Kristus med alle troende er stadfestet ved Kristi død.

Hvis jeg skulle gjøre noe selv for å få syndenes forlatelse, kunne jeg aldri ha en god samvittighet og aldri riktig eie hjertefred, men alltid leve i tvil og

Lovens egentlige budskap

Av Øivind Andersen

«Du skal ikke begjære din nestes hus. Du skal ikke begjære din nestes hustru, hans tjener eller tjenestekvinne, hans okse eller esel eller noe annet som hører din neste til.»

2Mos 20:17

Som alle bud er sammenfattet i de to største: budet om å elske Gud av hele hjertet og budet om å elske sin neste som seg selv, så er også alle forbud sammenfattet i to bud: *Du skal ikke begjære!»* (9. og 10. bud). (...)

Forbud mot å begjære er ett og det samme som forbud mot å ha *lyst til synd*. Det er synd å ha lyst til synd. Selv om jeg ikke utfører synden i handling, står jeg skyldig overfor Gud når jeg har lyst til den.

Forbudet mot å begjære er krav om syndfrihet. Vi ser altså at både positivt og negativt krever Guds hellige lov syndfrihet! Positivt kreves syndfrihet i kjærlighetsbudene, og negativt i forbudet mot å ha lyst til synd.

uro. Da ville heller ikke Kristi gjerning være nok til min frelse. David priser det menneske salig, hvis overtredelse er forlatt og hvis synd er skjult, den som Herren ikke tilregner misgjerning. Ufortjent, av nåde får vi tilgivelse for alle synder. Dette gir hjertet fred og trøst. Guds nåde er evig og faller aldri bort.

Vi kan da bli forvisset om våre synders forlatelse. Kristus Jesus er kommet

Dette er lovens egentlige budskap. Bak hvert bud og forbud ligger kravet om syndfrihet, fullkommenhet overfor Gud. Dette er lovens egentlige budskap til alle dem som ikke er i Kristus. Alle bud og forbud skal forkynnes for menneskene. Men de skal forkynnes slik at *selve Guds hellighetskrav* kommer til uttrykk gjennom dem.

Blir lovens bud og forbud forkynt som noe vi kan klare bare vi går inn for det – i hvert fall hvis Gud gir oss kraft til det – da er det ikke lenger loven, men *lovgjerninger* som blir forkynt. Da føres menneskene inn i selvbedrag.

Blir derimot Guds hellighetskrav åpenbart for oss i forkynnelsen av Guds bud og forbud, så skjer det som Guds ord sier: Hver munn blir lukket, hver eneste unnskyldning blir tatt fra oss, og hele verden kommer til å vise seg å være skyldig for Gud. Da får vi se oss selv i Guds lys!

*«Ved kilden», Lunde Forlag 1977,
forts. i neste nr.*

til verden for å gjøre syndere salige. Om synden er stor, så er nåden større. (...)

Lev i fred og forsonlighet med din neste, tilgi ham, som Kristus har tilgitt deg. Dine synder skal så ikke skade deg og fordømme deg. Synden skal heller ikke herske over deg. Du lever ikke under loven, men under nåden.

«Den sanne kristendom», Lutherstiftelsens Forlag/Nomi Forlag, 1968

Evangeliet er hjerteslaget

Referat fra årsmøte

Norsk Luthersk Lekmannsmisjons årsmøte ble avholdt i forbindelse med sommersamlingen på Fossnes 11.-15. juli 2018. Møtet ble åpnet av Reidar Heian.

Andakt

Gunnar Fossli holdt andakt over Joh 19:14-17;28-30.

Evangeliet om Jesus er selve hjerteslaget hos en troende. Slik bør det også være i en forsamling. Guds vitnesbyrd må ha største prioritering hos oss, i barnelag, sangkor, misjonsarbeid osv. Guds Ord skaper en trang i oss til å dele evangeliet med flere mennesker. Dersom det ikke gjør det, er det ikke liv, men kun en død tro. Det er en fare for oss.

Da Jesus stod for Pilatus, ropte jødene: «Bort, bort med ham!» og «Vi har ingen annen konge enn keiseren». Slik har også mange i Norge valgt bort Jesus, til fordel for synden. På samme måte som jødene ropte dette, roper også kjødet vårt: Bort med Jesus! Kjødet vil ikke ha noe med Gud å gjøre, men det ønsker å leve i synden. Dette er slektens svar på frelsen: Gud rekker ut sin hånd og vil frelse, men mennesket vender seg bort.

Videre leste Gunnar Fossli om at Jesus selv bar sitt kors. Her møter vi vår stedfortreder som går *vår* vei og bærer *vårt* kors. Men det har blitt *hans* kors. Det er blitt *ett* kors, og på dette

kors ligger all verdens synd. Guds dom og vrede la seg over Jesus. I dette ser vi et sant menneske under Guds dom.

Da Jesus hang på korset, ropte han: «Jeg tørster!». Gunnar Fossli henviste til Hans Erik Nissen, som forklarer det slik i en andakt: «Fordi Jesus tørstet, finnes det et sted hvor du kan gå og drikke. Det er det stedet hvor han tørstet. Der finner du det livgivende vann – der Jesus oppgav ånden, er det liv for deg og meg». Så må vi også være blant dem som går til kilden for å drikke og få en stadig fornyelse.

Årsmøte

Dag Rune Lid holdt minneord over de som har gått bort i løpet av det siste året: Rolf Auestad fra Varhaug, Magnus Larsen fra Sandefjord, John Eirik Flaten fra Askim og Aslaug Bøhn fra Norheimsund. Dag Rune siterte også en strofe fra sangen på nr. 858 i sangboka: «Eg er ein gjest i verda», og minnet om at vi kun er her på gjennomreise og at vårt hjemland er i himmelen.

Etter andakten ble Konrad Fjell valgt til møteleder, Paul Bergene Holm til protokollfører og Olav Fossdal til referent for «Lov og Evangelium».

Årsmeldingen fra Landsstyret ble lest opp av formannen, Reidar Heian. I forkant av årsmøtet har årsmeldingene og sakslisten blitt sendt ut på e-post for å spare tid under selve årsmøtet. Dette gir også mulighet til å forberede

seg og til å lese igjennom innholdet på forhånd. Derfor ble ikke årsmeldinger for Bibelskolen på Fossnes, misjonsarbeidet i Moldova og Sør-Amerika opplest. Det ble imidlertid gitt anledning til å komme med spørsmål eller kommentarer til årsmeldingene.

Martin Fjære og Ingar Gangås kom med en kort rapport fra forkynnerne, og de oppfordret til å arrangere møter, uker, ta imot forkynnere og være med i forbønn for møtene.

Bibelskolen

Det siste året har Mary Ann Mercado vært husmor på Fossnes, og hun fortsetter i denne stillingen. Finn-Widar Knutzen har vært lærer i 40 % stilling dette året, men går nå tilbake som rektor på Bjørkly skole i Namsos. Lars Fredrik Ellingsen starter som ny timelærer fra høsten av.

Bibelskolen på Fossnes får fortsatt ca. én million i årlig statsstøtte. En ny, revidert læreplan er til godkjenning.

Foreningshåndbok

I løpet av de siste årene har det blitt utarbeidet en foreningshåndbok. Denne er nå ferdig og vil bli lagt ut på NLL's hjemmesider, der den vil være tilgjengelig for alle. Foreningshåndboken har blant annet ritualer for dåp, vigsel og bisettelse. Det oppfordres til å lese igjennom håndboken.

Gaveinntektene til NLL har gått ned det siste halvåret. Det oppfordres til at man fortsetter å gi økonomisk støtte til NLL's arbeid både hjemme og ute. Det kan blant annet nevnes at det er et stort

ønske om å få trykket opp flere bøker ved litteraturforlaget «Såmannen», ettersom boklagene i Peru og Bolivia snart er tomme.

Tidligere har det vært mulig å komme med benkeforslag på styremedlemmer og varamedlemmer til Landsstyret. Kravet har vært at disse må være spurt på forhånd. Dette har i praksis betydd at man nærmest kan bli spurt på vei inn til årsmøtet. Årsmøtet endret dette slik at styrekandidatene for fremtiden må være spurt minst én uke før årsmøtet. Årsaken til dette er at ingen skal bli valgt inn i Landsstyret på impuls. De som blir spurt skal få tid til å tenke gjennom og vurdere om de kan stå i en slik oppgave.

Valg

På årsmøtet møtte 27 stemmeberettigede personer.

Etter valget har Landsstyret følgende sammensetning: Reidar Heian (formann), Fredrik Thorbjørnsen (nestformann), Jan Ove Heggdal, Øystein Laberget og Dag Rune Lid.

Magnus Samdal sto ikke på valg siden han og familien har flyttet til Sverige. Øystein Laberget kom inn som ny i hans sted.

Varamedlemmer ble: Atle Barkve (1.), Bjarne Gjuvsland (2.) og Gunnar Fossli (3.)

Revisorer: Magne Ekanger og Tollef Fjære.

Valgnevnda: Lars Fossdal, Martin Fjære og Ingar Gangås, med Olav Gangås som varamann.

Olav Fossdal, referent

Den gode hyrde

Av Ingar Gangås

«Jeg er den gode hyrde. Den gode hyrde setter sitt liv til for fårene. Men den som er leiekar og ikke hyrde, den som ikke eier fårene, forlater fårene og flykter når han ser ulven komme. Og ulven røver dem og jager dem fra hverandre. For han er leiekar og har ingen omsorg for fårene. Jeg er den gode hyrde. Jeg kjenner mine, og mine kjenner meg, likesom Faderen kjenner meg, og jeg kjenner Faderen. Jeg setter mitt liv til for fårene. Jeg har også andre får, som ikke hører til i denne kveen. Også dem skal jeg lede, og de skal høre min røst. Og det skal bli én hjord og én hyrde.»

Joh 10:11-16

Dette herlige evangelium forteller oss hvem Jesus er. I motsetning til en fremmed gjeter som forlater fårene når ulven kommer, er Jesus den gode hyrde som setter sitt liv til for dem. Han elsker sine får så høyt at han aldri vil forlate dem, og om han mister ett av sine får, vil han lete til han finner det. Han kaller fårene ved navn og kjenner hvert eneste ett.

Hans får er alle dem som kjenner ham og tror på ham. De hører hans røst og følger den. Det er deres liv og lyst å følge ham. Jesus har sagt at hver den som påkaller ham og kommer til tro på ham – som hører hans røst – er slike som han gjerne vil være hyrde for.

Hans største ønske er å lede oss

trygt hjem til de himmelske gressganger, vårt «nye Jerusalem», der all synd er borte, «der døden ikke skal være mer, og ikke sorg, og ikke skrik, og ikke pine» (Åp 21:4).

Det er mange som ikke vil tro på ham. Du er vel ikke én av dem? Da kan han heller ikke være hyrden din. Men den som hører hans røst for å komme til ham, følge ham, tro på ham og innrette sitt liv etter hans ord, vil han frelse og ta seg av. «Og jeg gir dem evig liv», sier han, «de skal aldri i evighet gå fortapt, og ingen skal rive dem ut av min hånd» (Joh 10:28).

Det er veldige kontraster i denne teksten mellom de falske hyrdene og den ekte hyrden, og mellom de får som hører den gode hyrdes røst og er trygge innenfor innhegningen, og de som ikke vil tro på ham og som finner seg utenfor, overgitt til ulvens herjinger.

La oss se litt på disse forskjellene.

De falske hyrder

Først litt om de dårlige hyrdene. Hva kjennetegner dem (Esek 34:1-22)?

- de røkter seg selv og har mer omsorg for seg selv enn for hjorden
- de tar seg ikke av de svake og forkomne og oppsøker ikke de fortapte
- de hersker med vold og hardhet
- de har ikke hørt på Herrens ord

Når hyrdene ikke lenger bøyer seg for alt Guds ord og lar Ordet ha øverste

Møtekalender

Oktober

- 2.-6. Varhaug
Egon Jensen
- 12.-14. Svarstad
Tobias Fjell,
Martin Fjære
14. Årnes
Jan Eirik Berre
- 16.-19. (21.) Østre Kvelde
Rami Seppälä
- 18.-21. Steinsdalen
Gunnar Nilsson
- 19.-21. Haugli leirsted
(ungdomsleir)
Ole Martin
Brennsæter,
Sigmund Fjære,
Lars Fossdal
- 19.-21. Langli
John Peder Samdal
- 25.-28. Ørsta
Lars Fossdal
28. Randaberg
Gunnar Soppeland
28. Mosvik
Bjørn Valde

November

- 3.-4. Årnes
Lars Fredrik
Ellingsen

13.-18. Bibelkurs på Fossnes

Talere:

Lars Fredrik Ellingsen,
Bjarne Gjuvsland, Per Gustafsson,
Poul Larsen, Sigbjørn Agnalt,
Per Bergene Holm og Lars Fossdal

Program:

Innkvartering fra mandag kl. 18.00
Bibeltimer og møter tirsdag-fredag:
Kl. 09.00, 10.00, 11.30, 12.30 og 19.00
Bibeltimer og møter lørdag:
Kl. 09.00, 10.00 og 19.00
Søndag: Møte kl. 11.00 og avslutning
med middag kl. 13.00
Utfyllende info: nll.no

Påmelding:

Mail: fossnes.kontor@gmail.com
Tlf: 33 33 89 00

Frist for påmelding til overnatting og måltider er innen 1. november.

autoritet, da mister de snart evnen til å bedømme åndelig. Da forsvinner omsorgen både for fårene og for sin egen sjels frelse.

Ulikheten mellom den onde og den gode hyrde er som natt og dag, det er som forskjellen mellom mørke og lys.

Den gode hyrde

Hva sier profeten Ezekiel videre om den gode hyrde (34:11-16)? Hvordan er han?

- han ser etter sin hjord og spør etter den
- han redder fårene for å samle dem og røkte dem →

- han gir dem beite på gode beitemark-
er og lar dem finne hvile
- han oppsøker det fortapte og fører de
fordrevne tilbake
- han forbinder de sønderbrutte og de
syke styrker han
- men han ødelegger også dem som er
fete og sterke (i seg selv) fordi han
handler etter det som rett er

Den gode hyrde leder oss ved sitt Ord. Han er den som trøster fårene. Det er som Martin Luther sier: «Kristus har bare syke og svake mennesker i sitt rike. Det er liksom et hospital, hvor det bare ligger skrøpelige mennesker som må oppvartes».

Videre sier han: «I Kristi rike, som ikke er annet enn å styrke de svake, helbrede de syke, trøste de bedrøvede osv., der mangler aldri *det hellige kors*. For når en prediker at Kristus alene må styrke, helbrede og hjelpe oss arme får, og at vi ikke kan hjelpe oss selv med våre egne krefter og gjerninger, da er det en prediken som ikke tåles».

Den gode hyrde blir hos fårene når ulven kommer, ja, han gir sitt liv for fårene. Da Jesus gav sitt liv i døden for våre synders skyld, var det nettopp for å berge oss fra djevelen og hans rike. Han gikk inn under Guds vrede. Den som lå så tungt på oss alle p. g. a. synden. Det var for å berge oss fra Guds straff han ofret sitt liv. Gud har for syndens skyld rett til å kaste oss i helvete. Så ofret han sin egen, kjære Sønn i vårt sted. Å, du forunderlige Gud som selv gikk i døden for oss, for å gi oss frelse og evig liv med deg!

Men hvordan kjenner Jesus fårene

sine? Martin Luther svarer: «Han ser bare på fårene, ikke på ullen. Han kjenner dem på om de i hjertet har den tro som holder Kristus for sin hyrde».

Vi kan si at Gud kjenner dem som han har tatt til nåde i Den elskede. «Han har gitt dem barnekår», slik det står i Efeserbrevet (1:5-6), «ved Jesus Kristus, etter sin viljes frie råd, til pris for sin nådes herlighet, som han gav oss i Den elskede». Martin Luthers oversettelse av dette skriftstedet lyder: «Han tok oss til nåde i den Elskede». Gud kjenner sin Sønn. Nå kjenner han Guds barn gjennom Sønnen. Å, hvor stort det er!

Får og geiter skal skilles i dommen

Vi må også se mer på forskjellen mellom de får som Jesus leder og geitene som ledes av djevelen. For det er ingen mellomting, enten er du i Jesu følge og er kjent av ham, eller du «vandrer på denne verdens vis, etter høvdingen over luftens makter, den ånd som nå er virksom i vantroens barn», slik det står i Efeserbrevet (2:2). Det siste er å gjøre «kjødets og tankenes vilje» (2:3).

Vi merker oss at det er fiendskap mellom fårene og geitene (Esek 34:17-24). Fårene er de svake som alltid blir plaget og støtt bort. Det er et frafallstegn når Guds barn og verdens barn trives i lag, har samme interesser, oppfører seg likt, og det blir vanlig at de gifter seg med hverandre.

En dag skal vi for dommen. Da skal Herren sette et skarpt skille – mellom dem som «gjorde det gode» og dem som «gjorde det onde». For våre gjerninger avslører hvem vi er og hvem vi tror på!

«Se, Herren Herren kommer med velde, og hans arm råder. Se, hans lønner med ham, og hans gjengjeldelse går foran ham» (Jes 40:10). Slik skildrer profeten Jesaja det som skal skje når Herren kommer igjen for å holde dom. Men han sier også noen velsignede ord til trøst for sine får i fortsettelsen: «Som en hyrde skal han vokte sin hjord. I sin arm skal han bære dem. De får som har lam, skal han lede» (Jes 40:10-11).

Hvordan blir vi et slikt Jesu får som han har lovt å ta seg av, ja, som han til og med vil bære på sin arm og sine skuldre når vi ikke klarer å gå selv? Hvordan lærer et menneske den gode hyrde å kjenne slik at det kan bli viss på å høre ham til?

Jesu får

Hva vil det si å kjenne Jesus? Det er ikke noe annet enn å ta imot ham til frelse. Jesus kommer til deg som en gave – gitt deg av Gud til eiendom. Du får kjenne ham som din stedfortreder, som har smakt døden og helvetes gru i stedet for deg, når du tror på ham og ser ham på korset som *din* syndebærer, som smakte døden *for deg*.

Troen skapes i ditt hjerte – ved Den Hellige Ånd – når du får se at han har «gjort fyldest» for alle dine synder. Da blir du et av Jesu får som får sitte til bords med ham og som han dekker bord for, slik kong David beskriver det i Salme 23. Der skildrer han hvor godt det er å ha Jesus til hyrde. Da mangler fåret ingen ting, sier han. Det får ligge i grønne enger og blir ledet til hvilens vann.

Men det står også noe mer i den sal-

men: David vitner også om at det blir stier å gå på, ikke autostradaer. En slipper heller ikke unna «dødsskyggens dal», selv om Herren også der vil være med sine. Og når han dekker bord for oss, er det like for våre fienders øyne. En får aldri være helt i fred her i verden, fiendene vil alltid lure på oss. Og lever du som en sann Jesu Kristi etterfølger, merker du fort at du i verdens øyne er blitt ett av disse Jesu «skabbete får», som ikke kan fordras eller tåles. For dersom verdens barn ikke kjenner seg dømt i sin samvittighet når de kommer i nærheten av deg, er det en fare for at du har kommet på avstand fra din frelser og at du er blitt ufarlig i verdens øyne.

Døren inn til fårekveen

Den gode hyrde går inn gjennom døren til fårekveen, fortelles det i starten på denne beretningen (Joh 10:1-6). Han stiger ikke over et annet sted, det gjør bare den som er en tyv og røver. Hyrden er også døren inn til fårekveen. Hvordan henger det sammen, at hyrden er selve døren og at han går inn gjennom den?

Alle lignelser er slik at de åpenbarer Guds hemmeligheter for troen, men skjuler dem for vantroen. Guds rike er skjult og hemmelig for vår naturlige erkjennelse. Derfor setter de et skille mellom menneskene.

Når det gjelder denne lignelsen – om den gode hyrde – skal det nettopp understrekes at Jesus er den sanne hyrde fordi han er døren inn til fårekveen. Han er den som har stilt seg i «gapet» for å berge oss fra Guds vrede og satans listige angrep. Det vanlige i Israel var at hyr-

den oppholdt seg i inngangen til kveen etter at han hadde samlet alle sauene og de var i sikkerhet innenfor innhegningen. Hyrden ble på den måten selve porten, eller døren inn til fårekveen.

Skal du og jeg få del i frelsen, finnes det ingen annen inngang. Du må veien om Jesus, det som Bibelen også kaller omvendelsens trange port. Uten at du er blitt gjenfødt til et nytt liv, ved den nye fødsel som skjer ovenfra, ved Guds Ånd, kan du ikke komme inn i Guds rike.

Porten er trang og veien er smal, men den som går inn gjennom Jesus, skal bli frelst. «Og han skal gå inn og gå ut og finne føde», slik som Jesus sier her i lignelsen (10:9). Du skal vite at Jesus er «veien, sannheten og livet», og at det følger en stor velsignelse med å følge ham. Da mangler du ingen ting. Livet her på jord får mening og du blir arving til den største skatt som finnes: et evig liv sammen med Jesus! Du får erfare det som salmisten sier (Sal 121:7-8): «Herren skal bevare deg fra alt ondt, han skal bevare din sjel. Herren skal bevare din utgang og din inngang fra nå og til evig tid».

Det sies også i denne teksten at Jesus har andre får, «som ikke hører til i denne kveen. Også dem skal han lede, og de skal høre hans røst. Og det skal bli én hjord og én hyrde» (10:16).

Det må bety at Jesus tenker på hedningene. De skal også høre Guds ord, og når de har hørt evangeliet, skal Jesus komme igjen.

Til dette sier Martin Luther: «Dette må vi ikke forstå slik at hele verden skal komme til å tro på Kristus, men at

Jesus er døren

*Du kjem ikkje utanom Jesus,
om du inn til livet vil gå.*

*∴ Får han ikkje synet deg gjeva,
Guds rike du ikkje kan sjå. ∴*

Du kjem ikkje utanom Jesus.

Han livet og sanninga er,

*∴ eit fyrlys på nattsvarte fjorden,
den veg som til paradiset ber. ∴*

Du kjem ikkje utanom Jesus.

Han heilar dei sværaste sår.

*∴ Der vinter og vonløysa råder,
han kjem med den gildaste vår. ∴*

Du kjem ikkje utanom Jesus,

det einaste haldet som held,

*∴ i livet, i døden, i domen
det einaste namnet som gjeld. ∴*

So gjev då ditt hjarta til Jesus,

sitt liv han for deg gav eingong.

*∴ Om vegen er smal, han deg fører
til æveleg sæla og song. ∴*

(Trygve Bjerkrheim. Sb 149)

vi alle skal være under korset. Den største del vil forfølge de kristne, men nettopp derfor må evangeliet forkynnes, så en kan få noen til å bli kristne. For Guds rike skal komme, det er ikke fullført».

Måtte Gud ved sin gode Hellige Ånd, opplyse oss i nåde til rett å kjenne Jesus som den gode hyrde, slik at vi hører og følger hans røst!

L&E

Syndefallet

Av Lars Fossdal

I første Mosebok (3:1-13) leser vi om syndefallet. Slangen fristet Eva til å ta av treet Gud hadde forbudt dem å spise av. Hun tok av frukten og spiste. Også Adam spiste det Eva gav ham. Da fikk de se at de var nakne og bandt fikenblad om seg for å skjule sin nakenhet. Så kom Gud i hagen, og de gjemte seg for ham. Han ropte på Adam og krevde ham til regnskap for syndefallet.

Etter vår tankegang skulle Gud ropt på Eva og stilt henne til ansvar for syndefallet. Det var hun som først tok av frukten, åt av den og gav den til Adam. Likevel er det Adam som må stå til ansvar, og det heter «Adams fall» også når det omtales i Det nye testamente (Rom 5:12-19).

Syndefallet viser oss hvordan Gud har ordnet en frelse for oss fra syndens skyld. Som Adam ble gjort ansvarlig for Evas fall, skal Kristus bli gjort ansvarlig for våre fall. Paulus skriver i Efeserbrevet (5:31-32) at Eva er et bilde på menigheten (de troende) og Adam blir et bilde på Kristus (Rom 5:14). Syndefallet viser oss stedfortredelsens hemmelighet.

Historien om syndefallet er også en lignelse (Hos 12:11) og en profeti om Kristus, som Gud skal gjøre ansvarlig for all verdens synd (Rom 5:14-19).

Eva tok av den frukten som Gud hadde forbudt henne å spise av. Bevisst gjorde hun imot Guds vilje. Hun syndet mot Gud og kom under hans dom.

Det hadde døden til følge, slik det er med enhver synd.

Denne historien sier oss at han som vi er skapt *av, ved og til* (Rom 11:36), Kristus, skal ta på seg all synd, skyld og forbannelse. Som Adam tok imot frukten fra Eva, åt og kom under Guds dom og forbannelse, skulle Kristus ta imot vår synd, skyld og dom. Det skjedde da Kristus lot seg døpe i Jordanelva, der han bekjente all verdens synd som sin (Mat 3:15). Da tok han i mot vår synd og skyld. Skriften sier at han ble gjort til synd for oss (2Kor 5:21).

“
Syndefallet viser oss hvordan Gud har ordnet en frelse for oss fra syndens skyld. Som Adam ble gjort ansvarlig for Evas fall, skal Kristus bli gjort ansvarlig for våre fall.
”

Dette er evangeliet: Kristus skulle bli gjort til syndebukk for alle menneskers synd. Derfor heter det ikke Evas fall i syndefallsberetningen, men Adams fall. Vi leser om dette i Romerbrevets femte kapittel: Adam (v. 14) er den ene, som syndet (v. 16). Videre møter vi uttrykkene: Den enes (Adams) fall (v. 17), ens (Adams) fall (v. 18), det

ene menneskets (Adams) ulydighet (v. 19). Slik er Adam et forbilde på Kristus (Rom 5:14).

Gud stilte Kristus til ansvar for våre synder. På korset ble dommen over ham eksekvert. Da døde han i stedet for alle. Han gjorde soning for alle, slik at alle kan bli frelst.

Apostelen Johannes fikk se inn i himmelen, og han skrev: «Og jeg så et lam stå der, likesom slaktet (Åp 5:6)». Det er Kristus som står der for Guds trone med merker etter å ha blitt slaktet – etter å ha gjort soning for vår synd. Men om bruden (menigheten) står det at hun står i himmelen uten plett eller rynke eller noe slikt (Ef 5:27). Hun står for Gud som om hun aldri har syndet – hun står i Kristi rettferdighet, hellig, ulastelig og ustraffelig (Joh 17:19 og Kol 1:22).

Syndefallet forkynner oss at Gud har ordnet med en stedfortreder for oss, som skal ta vår syndeskyld på seg. Dette er stedfortredelsens hemmelighet. Dersom Gud hadde stilt Eva (oss mennesker) til ansvar for vår synd, kunne ingen av oss blitt frelst. Vi måtte da selv stå til ansvar for våre synder og bli dømt skyldige på dommens dag for så å bli kastet i den evige død.

Også Eva ble stilt ansvarlig for hva hun hadde gjort. Hun slapp straffen, men hun fikk smake syndens følger i sitt liv (1Mos 3:16). Hun skulle føde sine barn med smerte, hennes lyst skulle være til mannen, og mannen skulle herske over henne. Slik ble det. Men også her ser vi en dypere mening. Eva er fortsatt et bilde på menigheten.

Vi stilles til ansvar for det vi har gjort, vi må erkjenne og bekjenne vår synd og be om nåde, men vi slipper straffen fordi Jesus tok den. Menigheten må, som Eva, også føde sine åndelige barn med smerte. Menighetens lyst står til Kristus, som kvinnens lyst etter syndefallet står til mannen, og Kristus hersker over menigheten, slik mannen skal herske over kvinnen.

Også for Adam ble det store konsekvenser (1Mos 3:17-19). Jorden ble forbannet for hans skyld, og med møyen skulle han nærme seg av den hele sitt liv. I sitt ansikts sved skulle han ete sitt brød, og han skulle vende tilbake til støv (dø).

Dette passer også på Jesus. Livet ble en møyen også for ham. Jesus sa: Min mat er å gjøre hans vilje som har sendt meg, og fullføre hans gjerning» (Joh 4:32 og 34). «Faderens vilje er at hver den som tror på ham (Jesus), skal ha evig liv» (Joh 6:40). Adam skulle ete sitt brød i sitt «ansikts sved». Jesus måtte også svette før han kunne frelse syndere. I Getsemane falt hans svette som blodsdråper ned på jorden (Luk 22:44). Han tørstet, men han fikk drikke: en røver ble i siste liten berget for himmelen. Så måtte han dø og legges i jorden. Det gikk ham som det gikk Adam.

Det er også dette historien om syndefallet forteller oss.

*«Kristus i første Mosebok»,
forts. i neste nummer*

Stamfedrenes alder

Av Ingar Gangås

I gamle katekismeutgaver fantes det opplysninger om våre stamfedres alder, sammenstilt i et «skjema» slik at en kunne se for seg hvem som levde samtidig. Disse opplysningene gav en nyttig forståelse av den muntlige overleveringen fra Adam og fram til patriarkene Abraham, Isak og Jakob, hvordan denne gikk gjennom få slektsledd, og at flere generasjoner kunne være sannhetsvitner samtidig. De bekrefter også at vi har med en ung jord å gjøre, og at det ikke dreier seg om millioner av år slik mange feilaktig hevder.

Her gjengir vi «skjemaet», som er nøyaktig oppsatt etter Bibelens egne opplysninger (1Mos 5:1-32; 11:10-32; 21:5; 25:26):

Da Adam døde, 930 år gammel, var Set 800 år, Enos 695 år, Kenan 605 år, Mahalalel 535 år, Jared 470 år,

Endring av adresse

Husk å gi ekspedisjonen beskjed om adresseendring ved flytting!

Fredrik Heian,
Dalenveien 732,
3160 Stokke.
Tlf. 901 94 758
E-post: fredrik_heian@hotmail.com

“
Sem kunne for eksempel sitte i teltet hos Isak og Rebekka og fortelle om sine opplevelser før syndfloden og om den tiden han tilbrakte i arken.
”

Enok 308 år, Metusalah 243 år og Lamek 56 år.

Da Enok ble opptatt, 365 år gammel, var Set 857 år, Enos 752, Kenan 662 år, Mahalalel 592 år, Jared 527 år, Metusalah 300 år og Lamek 113 år.

Da Set døde, 912 år gammel, var Enos 807 år, Kenan 717 år, Mahalalel 647 år, Jared 582 år, Metusalah 355 år og Lamek 168 år.

Da Enos døde, 905 år gammel, var Kenan 815 år, Mahalalel 745 år, Jared 680 år, Metusalah 453 år, Lamek 266 år og Noah 84 år.

Da Lamek døde, 777 år gammel, var Metusalah 964 år, Noah 595 år og Sem 93 år.

Da Metusalah døde, 969 år gammel (på syndflodens tid), var Noah 600 år og Sem 98 år.

Da Noah døde, 950 år gammel, var Sem 448 år, Arpaksad 348 år, Salah 313 år, Eber 283 år, Reu 219 år, Serug 187 år og Terah 128 år. →

Fedrenes overleveringer

Av Ivar Kristianslund

Menneskehetens stamfar, Adam, levde i 930 år. Bibelen forteller at både levevilkårene og levealderen ble radikalt forandret etter syndfloden. Vi vet ikke så mye om Adams helse, yrke, bosted osv., men det er ikke vanskelig å forestille seg at han trolig fungerte som et levende leksikon. I nesten tusen år kunne Adam fortelle sine etterkommere om Herren, om skapelsen, om Edens hage, om syndefallet, om utdrivelsen fra Eden, om gudsdyrkelse, om oppfinnelser, om næringsliv, om konflikter, om naturkatastrofer, om personer, ja, kort sagt om det meste som hadde hendt blant mennesker i løpet av 930 år. Jeg vil tro at Adam var en yndet foredragsholder! På den annen side lå det også godt til rette for opphoping av ondskap. Syndfloden illustrerer dette.

Metusalah ble 969 år gammel. Han var det eldste menneske som noensinne har levd, og han døde i det året syndfloden kom, dvs. i år 2349 f.Kr. Hele 243 år av levetiden til Metusalah var samtidig med Adams siste leveår. Bortsett fra eventuelle praktiske hindringer, hadde Metusalah således god anledning til å snakke med sin 4-tippoldefar Adam om alt det som hendte i begynnelsen. Han kunne også fortelle det han hørte videre til sin sønnesønn Noah og til sine oldebarn Sem, Kam og Jafet, som alle overlevde syndfloden og som ble stamfedre til alle verdens forskjellige folkeslag.

*Utdrag fra heftet
«Fedrenes overleveringer fra
Adam og fremover»*

Da Selah døde, 433 år gammel, var Abraham 118 år og Isak 18 år.

Da Sem døde, 600 år gammel, var Abraham 150 år og Isak 50 år.

Da Eber døde, 464 år gammel, var Isak 79 år og Jakob 19 år.

Sem kunne for eksempel sitte i teltet hos Isak og Rebekka og fortelle om sine opplevelser før syndfloden og om den tiden han tilbrakte i arken. Og så kunne han si: «Nå skal jeg fortelle dere enda eldre begivenheter. Jeg var

93 år gammel da min bestefar Lamek døde, og han var 56 år da Adam døde. Min bestefar har ofte fortalt meg om hvordan Adam pleide, med vemodig stemme, å fortelle ham om de lykkelige dagene i Edens hage og om det redselsfulle øyeblikket, da han sammen med Eva kjente slangens gift i sitt hjerte og skjulte seg for Gud Herrens åsyn mellom hagens trær».

Etter dr. William Blackwood

Utløyst – og kalla på namn

Av Ragnar Opstad

«Og no, så seier Herren som skapte deg, Jakob, som laga deg, Israel: Ver ikkje redd! Eg har løyst deg ut, kalla deg på namn, du er min.»

Jes 43:1

Ver ikkje redd!

«Jeg ofte er i frykt og fare og tenker alt er selvbedrag». Denne frykt veit Herren om hos sine barn, og så møter han dei med si trøyst: «Ver ikkje redd!» Kva er årsaka til det?

Eg har løyst deg ut!

Eg har betalt skulda di! «For det er éin Gud og éin mellommann mellom Gud og menneske, mennesket Kristus Jesus. Han som gav seg sjølv til ein løysepenge for alle» (1Tim 2:6).

Kalla deg på namn

Kva vil det seia å vera kalla på namn? Når vi les om dei bibelske personane, ser vi ofte at namnet fortel noko om personen som ber namnet. Jakob, som her er nemnt, tyder bedragar, luring. Og slik var han. Den natta Jakob kjempa med Gud – før han skulle møte bror sin, Esau, som stod han etter livet – ville Jakob at Herren skulle velsigna han. Då spurde Herren: «Kva er namnet ditt?» Før det kunne skje ei velsigning, måtte Jakob seia kven han var. Og han måtte erkjenne: Namnet mitt er Jakob. Eg er det eg *heiter*: ein bedragar og luring. Han stod for Gud som den han var. Då fekk han Herrens velsigning og eit nytt namn: «Du skal ikkje lenger heita

Jakob, men Israel» (1Mos 32:24-31).

Når Jesaja gjennom dette ordet forkynner evangeliet, tek han med begge namna: «Og no, så seier Herren som skapte deg, Jakob, og laga deg, Israel...». Forsoningsverket omfattar heile personen på godt og vondt.

Apostelen Peter fekk også eit nytt namn. Likevel bar han den gamle Simon med seg i sin natur. Det vart han også minna om gjennom Jesu ransakande spørsmål: «*Simon, Johannes son, elskar du meg meir enn desse?*»

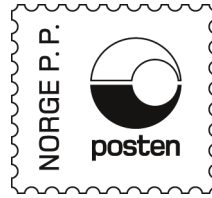
Dette gjeld ikkje berre Peter og Jakob, men kvar og ein som i sin fattigdom har funne rikdommen i namnet Jesus. For Gud skal eg alltid få stå som den eg er, for han har kalla meg på namn.

Kva er så mitt namn? «Å, jeg er en synder stor! *Det er all min navneære*. Bedre kan det ikke være når jeg hører lovens ord.» Men så har vi fått eit nytt namn å rosa oss av: «Rosa dykk av hans heilage namn!» (Sal 105:3). «Å, *Jesus*, ditt namn er det beste av alt det du syndaren gav». «Jesus, det er mer enn meget at jeg deg til gave fikk».

Du er min

Når han har skapt meg, laga meg, løyst meg ut – og kalla meg på namn, så kan han på dette grunnlag seia til meg: Du er min. «Guds barn eg er! (...) Min Gud, er det sanning eg seier? Ja, Gud du då sjølv så det seier!»

L&E 1995, fornyet utgave

Returadresse:
Lov og Evangelium
Dalenvæien 732
3160 Stokke

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring!

Elevene ved Bibelskolen

20. august var et nytt skoleår i gang ved Bibelskolen på Fossnes. I år har vi fem elever fra Norge, en fra Sverige, en fra Vietnam og en fra Filippinene.

Bakre rekke fra venstre: Erik Olafsen (Karmøy/Fredrikstad), Tonnie Lindeland (Oslo/Kristiansand), Kieu Giang Nguyen (Tønsberg/Vietnam), Julia Erlandsson (Kalmar, Sverige), Benjamin Varhaug (Varhaug).

Første rekke fra venstre: Karoline

Aarsland (Kverneland), Ingunn Larsen (Kvelde), Charmaine Hunas (Tønsberg/Filippinene).

Må vi legge det nye skoleåret i Guds hender og be om Herrens velsignelse.

«Jeg fant dine ord, og jeg åt dem. Og dine ord var til fryd for meg og til glede for mitt hjerte. For jeg er kalt ved ditt navn, Herre, hærskaresnes Gud!» (Jer 15:16).

Mary Ann Mercado, humor